

[Edvard Sørensen.]

Statsbanerne nok selv bestemme hvor og hvor mange. Det betragtes som formasteligt, at det private Initiativ tager Sagen om det.

Jeg kan heller ikke undlade, selv om det er velkendt for de fleste, at gøre opmærksom paa, hvorledes Statsbanerne optræder, naar de ønsker at tvinge en Mand bort fra en Rute. Der møder ganske simpelt og ugenert nogle Folk og bedømmer Materiellet, uden at vedkommende Ejere har haft Bud efter dem, og uden at spørge om Tilladelse, og en skønne Dag faar vedkommende Tilbud. Hvis han ikke antager det eller ikke ønsker at sælge sin Rute, betyder det, at Statsbanerne, saa snart Lejlighed tilbyder sig, gør alt muligt for at faa Koncessionen ved dens Udløb og dermed gøre Ejeren brødløs. En mere utiltalende Maade at forsøge at overtage andres paa ærlig Maade oparbejdede Forretning paa skal man lede længe om. Men det er klart, at med disse Trusler hængende over Hovedet sælger mange deres Ruter — Folk, som ellers aldrig kunde tænke sig at sælge den Virksomhed, de møjsommeligt har bygget op.

Er det nu saadan, at de private Rutebiler ikke virker tilfredsstillende for Publikum, for hvis det var saadan, kunde der være Tale om at drøfte Spørgsmaalet. Men saadan er det ikke. Tværtimod, der er fuld Tilfredshed, naar blot ikke Myndighederne lægger Hindringer i Vejen for at køre de Ture, der blandt Befolkningen er naturlig Trang for. Men vi ser i adskillige Tilfælde Myndighederne lægge Hindringer i Vejen for nye Ture paa Ruterne under Paaberaabelse af Hensynet til Banerne. Hvis man tror, at man kan standse Udviklingen, eller at Staten bedre kan ordne Rutebilkørselen end private, kommer man til at tro om igen. Interessen for at passe Ruten paa den bedste Maade er selvsagt større, naar det er Ejeren selv, der passer den, end naar Chaufføren har sin faste Løn, uanset hvad Indtægter Ruten giver.

Hvordan er det nu med Lastautomobilerne? Ja, her er man endnu ikke saa langt fremme i sit Opslugningsarbejde; maaske man heller ingen Interesse har for det, men saa gaar Ministeren for offentlige Arbejder en anden Vej, nemlig at udsende et uskyldigt udseende Cirkulære med en Henstilling til Amtmændene. Ministeriet har jo bragt i Erfaring, at naar man udsender et saadant Cirkulære med Udtryk for f. Eks. „Ministeriets Opfattelse“, jævnfør Cirkulæret til Grundforbedringsloven af 21. April 1933 om takstmæssig Betaling for Arbejder, et Cirkulære, der ingen Medhold kan finde i Loven,

det støtter sig til, eller „en indtrængende Opfordring“, jævnfør Statsministerens Cirkulære af 7. Juni 1933 om at betale overenskomstmæssig Løn ved alle Arbejder, hvortil der ydes Tilskud fra Stat eller Kommune, eller Arbejder, der udføres for Statens eller Kommunens Regning — ja, naar saadanne Cirkulærer udsendes, da gaar det saadan, at Ministeriets Opfattelse eller den indtrængende Opfordring betragtes som Paabud af dem, der skal føre Foranstaltningerne ud i Livet, og det er vel ogsaa Mening. Og ud fra de samme Tanker er det sikkert ogsaa, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder i sit Cirkulære af 22. September sender Amtmændene en Henstilling gaaende ud paa at lade Transporter til Vejarbejder, hvortil der ydes Tilskud af Vejfondene, i videst muligt Omfang foregaa med Benyttelse af Jernbaner, derunder de Staten tilhørende Færger. Hvad er det, man forsøger her? Man forsøger at vanskeliggøre Lastautomobilejernes Muligheder for at tjene til Livets Ophold. Hvis Henvendelsen havde gaaet ud paa at faa Arbejdet gjort saa billigt som muligt, var der Mening i den, men det, Henvendelsen tilsigter, maa jo være, at selv om Lastautomobiler tilbyder at levere Materialerne billigere end Banerne, skal Lastautomobilerne i videst mulig Udstrækning holdes udenfor. Mon ikke Befolkningen er af den Opfattelse, at det er en stor Uret, der her begaas over for Lastautomobilerne, hvis Ejere i mangfoldige Tilfælde kæmper for at faa det til at gaa rundt økonomisk?

Det er dog egentlig til Dels for deres egne indbetalte Penge, disse Arbejder udføres, ja, det er endogsaa saadan, at der af Benzinskatten, foruden hvad der bruges til at bygge Broer for, Broer, som mange Lastautomobilejere ingen større Interesse har i, tages 5 Øre pr. Liter Benzin til Formaal, der er Bilerhvervet ganske uvedkommende, Penge, som i mange Tilfælde tages hos Folk, der er lige saa kriseramte som de, der oprindeligt skulde nyde godt af de Penge, der indkommer ved Afgiften paa de 5 Øre. Nu tilsigter man ved dette Cirkulære yderligere at lægge dette Erhverv Hindringer i Vejen, forsøger at vanskeliggøre dets Eksistens. Det er mit Haab, at Amtmændene ganske og aldeles vil sidde denne Henstilling overhørig og i Stedet for ved almindelig Licitation tage de billigste Tilbud. Hvis man fulgte Cirkulæret, vilde det sikkert gaa efter de gamle kendte Linier: Skidt hvad det koster, bare Tøsen morer sig — i overført Betydning: bare Statsbanerne tjener Penge, saa gør det ikke noget, om man lægger Vanskeligheder